

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu, složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Jana Vyklického, Mgr. Radovana Havelce, v právní věci v právní věci žalobce: **P. Č.**, proti žalovanému: **Obvodní soud pro Prahu 2**, se sídlem Francouzská 808/19, Praha 2, o žalobě ze dne 21. 8. 2013 došlé Krajskému soudu v Českých Budějovicích dne 23. 8. 2013, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 21. 1. 2014, č. j. 3 A 104/2013 – 19,

t a k t o :

- I. Řízení o kasační stížnosti **s e z a s t a v u j e .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Městský soud v Praze (dále „městský soud“) usnesením ze dne 21. 1. 2014, č. j. 3 A 104/2013 – 19, odmítl žalobcovu (dále „stěžovatel“) žalobu podle § 37 odst. 5 zákona č. 150/2002 Sb. (dále „s. ř. s.“), neboť nebyla ve stanovené lhůtě doplněna a v řízení nebylo možno pro tento nedostatek pokračovat.

Proti tomuto usnesení brojil stěžovatel kasační stížností ze dne 10. 3. 2014. Usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 5. 2014, č. j. 3 As 79/2014 – 20, byla zamítnuta žádost stěžovatele o osvobození od soudních poplatků a návrh stěžovatele na ustanovení zástupce pro řízení o kasační stížnosti. Zároveň byl stěžovatel vyzván, aby ve lhůtě jednoho týdne od doručení citovaného usnesení zaplatil soudní poplatek za kasační stížnost a ve stejné lhůtě předložil plnou moc udělenou advokátu k zastupování v řízení o kasační stížnosti. Stěžovatel byl též poučen o následcích nezaplacení soudního poplatku ve stanovené lhůtě. Citované usnesení bylo stěžovateli doručeno 26. 5. 2014. Lhůta v něm stanovená pro zaplacení soudního poplatku marně uplynula 2. 6. 2014.

Dne 3. 6. 2013 bylo zdejšímu soudu doručeno podání stěžovatele ze dne 31. 5. 2014, v němž stěžovatel rekapituloval znění petitu žaloby, obsah kasační stížnosti a zároveň požádal o prodloužení lhůty stanovené citovaným usnesením s odůvodněním, že jeho sociální poměry neumožňují úhradu poplatku najednou a během krátké doby. Stěžovatel uvedl, že je nucen se obrátit o pomoc na příslušný orgán a k vyřízení takové žádosti je třeba určitý čas delší než týden či deset dní. Stěžovatel tímto podáním zároveň navrhl opravu zřejmé nesprávnosti ve výroku I. usnesení zdejšího soudu ze dne 19. 5. 2014. Podle názoru stěžovatele zjevná nesprávnost spočívá v užití množného čísla („žádost o osvobození od soudních poplatků“), když poplatek, od něhož stěžovatel žádal osvobodit, měl být pouze jeden.

Nejvyšší správní soud návrhu stěžovatele na prodloužení lhůty k zaplacení soudního poplatku nevyhověl, neboť původně stanovenou týdenní lhůtu k zaplacení soudního poplatku považuje za zcela přiměřenou. Stěžovatel bezdůvodně o prodloužení lhůty k zaplacení soudního poplatku požádal až po jejím uplynutí. V kontextu s postojem stěžovatele v průběhu tohoto i dalších řízení, která vede, to jen zdůrazňuje závěr, že stěžovatel zásadně ignoruje výzvy soudů, což nasvědčuje tomu, že mu nejde o věcné vyřešení sporu, ale jeho motivací jsou jen obstrukce a vedení sporu jako takové (k této argumentaci viz rozsudek tohoto soudu ze dne 7. 6. 2012, č. j. 2 As 82/2012 – 13). Stěžovatel soudu v zákonné lhůtě nesdělil žádné okolnosti naznačující nebezpečí újmy ve smyslu zákona, jež by mu mohla vzniknout zastavením řízení a nic takového nenaznačují ani okolnosti posuzované věci. Nejdou tedy splněny podmínky dle v § 9 odst. 4 písm. c) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o soudních poplatcích“).

Podle § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích „*[n]ebyl-li poplatek za řízení splatný podáním návrhu na zahájení řízení, odvolání, dovolání nebo kasační stížnosti zaplacen, soud vyžve poplatníka k jeho zaplacení ve lhůtě, kterou mu určí; po marném uplynutí této lhůty soud řízení zastaví.*“

Stěžovatel záměrně a bezdůvodně nezaplatil soudní poplatek za kasační stížnost ani současně s jejím podáním ani v dodatečné lhůtě, stanovené usnesením tohoto soudu ze dne 19. 5. 2014, č. j. 3 As 79/2014 – 20, takže byly splněny zákonem předvídané podmínky, za kterých Nejvyšší správní soud musel řízení o kasační stížnosti zastavit podle § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích ve spojení s ust. § 47 písm. c) s. ř. s.

Nejvyšší správní soud neshledal důvod k opravě zřejmé nesprávnosti výroku I. usnesení tohoto soudu ze dne 19. 5. 2014, č. j. 3 As 79/2014 – 20, který zní: „*Žádost žalobce o osvobození od soudních poplatků se zamítá.*“ Užití množného čísla odpovídá znění zákona, neboť se vztahuje k obecnému názvu osvobození od soudních poplatků jako procesního institutu (srov. § 36 odst. 3 s. ř. s.) nikoliv k tomu, že stěžovatel nepožadoval osvobození od více soudních poplatků, ale pouze od soudního poplatku za kasační stížnost. Citovaný výrok je tedy správný, zatímco návrh stěžovatele je z uvedených důvodů naprosto neopodstatněný.

Nejvyšší správní soud pro úplnost poznamenává, že v projednávané věci by byl dán též důvod pro odmítnutí kasační stížnosti podle ust. § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. ve spojení s ust. § 105 odst. 2 s. ř. s., neboť stěžovatel ve stanovené lhůtě nedoložil ani plnou moc udělenou advokátu k zastupování v řízení o kasační stížnosti.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle ust. § 60 odst. 3 s. ř. s. (v souvislosti s § 120 s. ř. s.), podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. června 2014

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu